

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/163/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118368274
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:6118368274.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: SetCar sk, a. s., so sídlom Ulica priemyselná 10, Sučany, IČO: 50 387 189, právne zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom Kuzmányho 4, Martin, IČO: 42 072 905, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpenému JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/1, Bratislava, IČO: 37 928 422, o zaplatenie 126,43 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4C/18/2019-92 zo dňa 9. mája 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 126,43 eur s príslušenstvom z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov za prenájom náhradného vozidla. Žalobcovi ako neúspešnej strane uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % (§ 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“). V dôvodoch svojho rozhodnutia bližšie uviedol, že v prejednávanej veci išlo o nárok uplatnený podľa špeciálnej právnej normy, ktorá má prednosť pred všeobecnými ustanoveniami zákona, a to konkrétne podľa zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ďalej len „zák. č. 381/2001 Z. z.“. Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Na základe citovaného znenia zákonného ustanovenia súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobca nemá v spore aktívnu legitimáciu pre vymáhanie uplatňovaného nároku, pretože táto aktívna legitimácia v zmysle § 15 zák. č. 381/2001 Z. z. prislúcha priamo poškodenému. Nie je daná subjektu, na ktorý nárok na náhradu škody bol postúpený. Dohodu o postúpení medzi poškodeným a žalobcom súd prvej inštancie označil za neplatný právny úkon preto, lebo na strane poškodeného nevznikla žiadna škoda. Poškodený potom na žalobcu ani nemohol platne postúpiť existujúci nárok na náhradu škody. V nadväznosti na uvedené okresný súd ako druhý dôvod, pre ktorý konštatoval na strane žalobcu nedostatok aktívnej vecnej legitimácie, uviedol, že poškodený v súvislosti s tvrdenou škodou za nájom dopravného prostriedku nepreukázal žiadne zmenšenie majetku, nepreukázal vynaloženie akýchkoľvek nákladov, nepredložil akýkoľvek účtovný doklad o zaplatení faktúry na sumu 537,60 eur za prenájom náhradného motorového vozidla. Ku dňu rozhodovania teda išlo len o fiktívnu škodu. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení so zák. č. 381/2001 Z. z. za škodu možno považovať aj prenájom náhradného vozidla, ale až momentom, keď poškodenému táto škoda vznikne. Škoda je majetková ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére a je vyjadriteľná v peniazoch a musí ísť o skutočnú škodu, teda zmenšenie majetku, vynaloženie akýchkoľvek nákladov (viď rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05.05.2015, sp. zn. 2Cbo 134/2014). Pokiaľ v prejednávanej veci žalobca tvrdil, že škoda na strane poškodeného

vznikla započítaním pohľadávky žalobcu voči žalovanému na zaplatenie nájomného vo výške 537,80 eur s pohľadávkou poškodeného voči poisťovni na zaplatenie náhradného nájomného, okresný súd konštatoval, že započítať možno len vzájomné pohľadávky. V danom prípade však tvrdená pohľadávka poškodeného voči poisťovni nebola vzájomnou pohľadávkou s pohľadávkou žalobcu proti poškodenému na zaplatenie nájomného. Keďže nešlo o vzájomné pohľadávky, nemohlo dôjsť ani k ich stretu, a preto tieto pohľadávky nie sú ani započítateľné. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie nemal za preukázané akékoľvek zaplatenie náhradného nájomného a taktiež ani existenciu a vznik škody. Čo sa týka jej samotnej výšky, ani v tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie vychádzal zo záverov prijatých súdnou praxou, že v obdobných prípadoch je potrebné za škodu považovať rozdiel medzi skutočnými nákladmi na vypožičanie či prenájom a nákladmi, ktoré by bol za ten istý časový moment vynaložil poškodený na prevádzku vlastného vozidla. Náklady, ktoré by mal poškodený na prevádzku vlastného vozidla, pokiaľ by k poškodeniu nebolo došlo, sú vlastnými nákladmi poškodeného a tieto náklady je potrebné odpočítať z výšky skutočnej škody. Vlastné náklady poškodeného na prevádzku jeho vlastného vozidla, tie, ktoré boli spôsobené dopravnou nehodou, tie by vynaložil poškodený aj bez dopravnej nehody. V danom prípade si žalobca svoju dôkaznú povinnosť nesplnil, neuviedol, akú sumu poškodený mal denne ako vlastné náklady súvisiace s prevádzkou motorového vozidla a či túto sumu odpočítal z uplatneného nároku na náhradu škody. Bez potrebných tvrdení nebolo možné ustáliť ani výšku škody. Za ďalšie okresný súd vychádzal v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Mcd0 3/2015 zo dňa 28.06.2016 zo záveru, že v takých prípadoch, o aký ide v prejednávanej veci, musí ísť o preukázanie nutne a účelne vynaložených nákladov na požičanie náhradného vozidla u porovnateľného vozidla v danom mieste a čase. Žalobca v danom spore nepreukázal, z čoho vyplývala nevyhnutnosť prenájmu vozidla. Inak povedané, nekonkretizoval, z akých dôvodov bol prenájom vozidla nevyhnutný. Netvrdil a nepreukázal, či nevyhnutnosť bola daná výkonom podnikateľskej činnosti, charakterom podnikateľskej činnosti, z akých dôvodov, resp. ak tam boli iné dôležité dôvody, mali byť uvedené. V nadväznosti na R 7/1992 a citované uznesenie najvyššieho súdu žalovaná postupovala správne, keď vyššiu ako obvyklú cenu nezaplatila. Napokon súd prvej inštancie tiež dospel k záveru, že žalobca neprodukoval rozhodujúce skutkové tvrdenia, ktoré konkrétne povinnosti si v zmysle zák. č. 381/2001 Z. z. žalovaná nesplnila preto, aby si mohol uplatňovať aj nárok na úrok z omeškania.

2. Proti vyššie uvedenému rozsudku žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Súdu prvej inštancie vytykal, že mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej to, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, tiež to, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V bližších podrobnostiach uviedol, že okresný súd nad rámec svojej povinnosti skúmal nesporné skutočnosti v rozpore s ust. § 151 CSP. Za takéto označil to, že bolo povinnosťou žalovaného v súlade so zák. č. 381/2001 Z. z. uhradiť poškodenému účelne vynaložené náklady za nájom náhradného vozidla, ďalej výšku denného nájmu, ako aj dĺžku opravy. Za ďalšie súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vyslovil právne závery, ktoré vôbec nevyplývajú z predložených listinných dôkazov. Nevysporiadal sa so skutočnosťami, ktoré sú kľúčové pre zistenie skutkového stavu a právne posúdenie veci. Vo všetkých uvedených okolnostiach, ako aj v nevydaní kontumačného rozsudku videl odvolateľ porušenie práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti označil napadnuté rozhodnutie za nesprávne, nedostatočne odôvodnené a zjavne arbitrárne. K nesprávnym skutkovým a právnym záverom dospel súd prvej inštancie pri posúdení aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a tiež pri posúdení, či medzi stranami sporu išlo o vzájomné pohľadávky. Neobstojí nepodložený výklad § 15 ods. 1 citovaného zákona, že z tohto ustanovenia vyplýva aktívna legitímácia výlučne poškodenému. Uvedeným postupom by sa zamedzila akákoľvek dispozícia s predmetnou pohľadávkou, čo je v rozpore s princípmi občianskeho práva. Žalobca v konaní preukázal, že škoda v uplatnenom rozsahu poškodenému reálne vznikla, a to na základe dohody o započítaní podľa čl. 5 zmluvy o postúpení pohľadávky. Podľa tejto dohody zanikli vzájomné pohľadávky zmluvných strán tejto dohody, konkrétne pohľadávka poškodeného voči žalobcovi (t. j. odplata za postúpenie pohľadávky) a pohľadávka žalobcu voči poškodenému z titulu nájomného zo zmluvy o nájme. V zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu súčasne uhradil predmetnú faktúru za nájom, čím došlo k vzniku škody a zároveň postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému. V danom smere tak došlo k vzájomnému započítaniu nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky a nie so samotným nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy

postúpený. V tomto smere poukázal odvolateľ na obdobné závery vyplývajúce z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob 220/2017 zo dňa 17.01.2018, tiež 2Cob 134/2014 zo dňa 05.05.2015. Skutočnosť, že zo strany poškodeného nedošlo k prevodu finančných prostriedkov z majetkovej sféry poškodeného do majetkovej sféry žalobcu, neznamená, že poškodený faktúru za nájom neuhradil. Neexistuje rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému alebo sa toto zrealizuje vzájomným zápočtom. Nie je možné hľadiť na skutočnosť vzniku škody formalisticky tak, že poškodený neuhradil predmetnú faktúru, pokiaľ nedošlo k fyzickému prevodu finančných prostriedkov z majetkovej sféry poškodeného do majetkovej sféry žalobcu. Keďže v danom prípade bolo náhradné vozidlo prenajímané na dni nezávisle od počtu najazdených kilometrov, žalobca označil krátenie náhrady škody o odpočet rozdielu technických hodnôt pred a po pripočítaní najazdených kilometrov a paušálne zníženie 0,01 eur/km za neopodstatnené. Prevádzkové náklady nie sú súčasťou nájomného a poškodený ich musí vynaložiť rovnako aj počas doby prenájmu náhradného vozidla. Uvedené potvrdzuje aj verejne prístupné všeobecné obchodné podmienky žalobcu, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o nájme. Je nepochybné, že poškodený musel vynaložiť náklady za prenájom motorového vozidla tak, ako boli vyfakturované, teda o túto hodnotu sa jeho majetok reálne znížil, čo predstavuje škodu, ktorú je povinný hrdiť v celom rozsahu. Pokiaľ ide o prevádzkové náklady, ktoré poškodený mu mal ušetriť tým, že nepoužíval svoje vlastné motorové vozidlo, takéto odpočítanie nákladov súčasná judikatúra považuje za neoprávnené aj z toho dôvodu, že je nepochybné, že cena motorového vozidla, ktoré bolo pri dopravnej nehode poškodené, sa na trhu reálne znížila a ak by sa teda mala znížiť hodnota poisťného o to, čo poškodený ušetril na prevádzkových nákladoch, tak potom by bolo potrebné ako škodu zohľadniť aj tú skutočnosť, že samotná hodnota motorového vozidla sa v súvislosti so škodovou udalosťou znížila, a to nepochybne o sumu väčšiu, než je suma, ktorá spočívala v prevádzkových nákladoch. Obdobný názor vyjadril Okresný súd Martin v rozsudku 17Cb 35/2018 zo dňa 5. októbra 2018.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu na základe odvolania žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť.

5. Súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodnutie v prvom rade založil na závere, že žalobca nemá v prejednávanej veci aktívnu vecnú legitímáciu pre uplatňovanie nároku. V tomto smere predovšetkým poukázal na znenie ustanovenia § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. a v nadväznosti na to, že zmluva o postúpení pohľadávok, na podklade ktorej si žalobca uplatňuje nárok, je neplatným právnym úkonom.

6. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca pritom svoju aktívnu vecnú legitímáciu odvodzoval práve od zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 07.12.2017 medzi žalobcom ako postupníkom a HAAS&PARTNERS, s.r.o. - poškodeným z poisťnej udalosti ako postupcom (č. I. 7 spisu). Postúpená bola pohľadávka voči žalovanému z titulu nároku na náhradu škody - vynaložených nákladov za užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 31.10.2017 (viď č. I. 5 spisu) na vozidle Hyundai i30, EVČ: NR 688IV (bod 1 zmluvy). Postúpenie pohľadávky bolo odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky predstavovala sumu 448,- eur (bod 4 zmluvy). Zmluvné strany sa dohodli, že dôjde k započítaniu ich vzájomných nárokov, a to nároku na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky vo výške 448,- eur a nároku na úhradu nájomného za náhradné vozidlo vo výške 448,- eur.

7. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie vyhodnotil predmetnú pohľadávku ako pohľadávku spôsobilú na postúpenie a zmluvu o postúpení pohľadávky hodnotí ako platný právny úkon spĺňajúci všetky kritériá platnosti právneho úkonu zmluvy o postúpení pohľadávky stanovené hmotnoprávnou úpravou. Na základe doposiaľ predložených listinných dôkazov zároveň konštatuje, že v konaní bol preukázaný vznik škody, ktorá spočíva v nákladoch na zapožičanie náhradného vozidla. Žalovaný ani vo svojom odpore zo dňa 17.12.2018 nespochybnil, že náklady na požičanie náhradného vozidla predstavujú náklady vzniknuté v príčinnej súvislosti so vznikom poisťnej udalosti. Ak namieta (popri tvrdení nedostatku aktívnej vecnej legitímácie), že uplatňovaná pohľadávka nemohla poškodenému ako postupcovi vzniknúť z dôvodu, že faktúru za požičanie motorového vozidla nezaplatil, s uvedeným záverom sa nemožno stotožniť, pretože postupcovi ako poškodenému z dopravnej nehody vznikla

povinnosť zaplatiť žalobcovi vyfakturovanú sumu spočívajúcu v nájmomnom za prenájom motorového vozidla. To, že uvedený záväzok postupca priamo nesplnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobov zániku dlhu, nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol existujúcu žalovanú pohľadávku, ktorá zakladá jeho aktívnu vecnú legitimáciu v prejednávanej spore (obdobne rozsudky Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co 30/2019 zo dňa 25.04.2019, sp. zn. 11Co 135/2019 zo dňa 25.06.2019, sp. zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019, sp. zn. 6Co/122/2019 zo dňa 21.08.2019 a ďalšie). Žalovaný si sám vo svojej obrane protirečí, keď na jednej strane namieta aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu, no na druhej strane uvádza, že mu sám dobrovoľne uhradil v zmysle oznámenia o poistnom plnení sumu 321,57 eur.

8. Z vyššie uvedených dôvodov sa odvolací súd sa nestotožnil s právnym posúdením veci, uskutočneným súdom prvej inštancie prezentovaným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

9.1 Nad rámec uvedeného pokiaľ ide o uplatnený úrok z omeškania, vrátane jeho splatnosti odvolací súd uvádza, že predmetná otázka už bola riešená v judikatúre Najvyššieho súdu SR (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017; tiež sp. zn. 1Cdo/212/2017 zo dňa 26.02.2019) ale aj v rozhodnutiach Krajského súdu v Žiline (napr. už spomínané rozhodnutie zo dňa 21.08.2019, sp. zn. 6Co/122/2019). V nadväznosti na doterajšiu súdnu prax odvolací súd konštatuje, že z hľadiska uplatneného nároku na úrok z omeškania v zmysle ust. § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. je potrebné v spore ustáliť, či si žalovaná poisťovňa splnila povinnosti podľa § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. tým, že poskytla žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poistné plnenie, ktoré od nej žalobca nárokoval. Najvyšší súd, ako súd dovolací, v horeuvedených veciach dospel k záveru, že „žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z.“. V rozsudku zo dňa 21.08.2019, sp. zn. 6Co/122/2019 Krajský súd v Žiline konštatoval, že okresný súd pri svojom rozhodovaní o vzniku nároku na úroky z omeškania dospel k správne právnemu záveru o dôvodnosti tejto časti žalobcom uplatneného nároku, keď žalovaný síce zaslal oznámenie o poistnom plnení v lehote podľa § 11 zák. č. 381/2001 Z. z., v jeho oznámení však absentovali náležitosti podľa § 11 ods. 6 písm. b) predmetného zákona, a síce písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie, prípadne písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia. Dôsledkom uvedeného je v zmysle § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. vznik povinnosti žalovaného zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu, t. j. podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

9.2 Pokiaľ sa senát 11Co odvolacieho súdu vo veci sp. zn. 11Co 135/2019 zo dňa 25.06.2019 nestotožnil (s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo 19/2009 zo dňa 25.03.2009) s odvolacou námietkou žalovaného, že „oznámením o odmietnutí poistného plnenia splnil podmienku v zmysle § 11 ods. 6 písm. b) citovaného zákona, ktorá ho v zmysle § 11 ods. 8 citovaného zákona zbavuje povinnosti platiť úroky z omeškania, nakoľko ide o špeciálnu úpravu platenia úroku z omeškania vo vzťahu k § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka“ na uvedenom závere (odôvodnenom samotným zmyslom povinného zmluvného poistenia, ktorým je zabezpečiť poškodenému nahradenie škody, a to v čo najkratšom čase, pričom nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie prenášala na poškodeného - bližšie viď bod 12. až 18. spomínaného rozhodnutia) už s ohľadom na vývoj a aktuálnu súdnu judikatúru nezotrváva.

10. Čo sa týka námietky žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozsudku, s touto sa odvolací súd nestotožňuje, pretože z rozsudku okresného súdu je dostatočne zrejmé, na akých dôvodoch založil svoje rozhodnutie, aj keď je v konečnom dôsledku nesprávne. Takisto konštatovanie o porušení procesných práv žalobcu v dôsledku nevydania kontumačného rozsudku (viď napr. uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/50/2019 z 19.06.2019) by už nič nezmenilo na závere odvolacieho súdu o nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto sa odvolací súd už ani ďalším žalobcom uplatneným odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP nezaoberal.

11. Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie prejednávanú vec nesprávne právne posúdil, keď žalobu žalobcu zamietol, v dôsledku uvedeného aj nevykonával ďalšie navrhované dôkazy, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

12. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

13. Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 1, 3 CSP a § 262 ods. 1 CSP rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

14. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)